

oltalom

a bevándorló olvasni próbál. még nem érti, de halad,
mint valami varázsigét mormolja az angol szavakat,
de nem baj, én úgyis analfabétáknak írok, mert az az egyetlen üzenet
hogy füstjelekké gyűjtöm fel a szöveget
mert mint a szegény gyerek aki öröklött ruhát kapott
a látszat amibe öltözünk magunknál mindig nagyobb
a körtéri kocsmában sem mi verekszünk
csak mint borral teli poharakkal
koccint velünk az ördög,
vagy mint néha még ahogy hozzád megyek
feltépem az ajtód, mint egy sebet
te meg ahogy kispriccelsz rajta, végleg
elvéreznek az emlékek
és ahogy letüdőzi a felhőket az égről az,
akinek lélegzete a szél, s aki elhagyott
te cigarettád végén tartasz egy csillagot
és ne félj, hogy lezuhansz,
vagy hogy fentre nem jöhetsz
neked az a föld hazád ahol a hegyek
az égbe vert szögek.

Temető

nézem a neved a sírkövön,
mint osztás után a kártyám.
nyerő lapot soha nem gyűlöltem így.
amiért valami pénz várt rám
közben egészen gyökértelen lettem
mint a kővázába hozott növények

azóta gyűlölöm janit az anyját ciliéket
és mindazokat akiket az isten családdá spórol össze
és úgy húzom ki a földből a kukacot
mintha az lenne
bőröd alatt a szálka
de nem taposom el mert
talán a te testeden
hízott ilyen dagadtra
és kérdik a temetőbe minek járok
ha neked úgyis csak a szél ültet virágot
egyedül gyomlálgom azokat is,
sokáig tart,
míg a napból ma is kiég az égő –
mert sírodhoz nem jár
már csak egy koporsónyi élő.

haza fele

a fény mankói lámpaszlopok
a hegyről a lejtő megint lelopott,
s a fiú azt mondta, hazáig kísér
kapok tiszta ruhát és több váltás ölelést
de eddig az összes felpróbált város túl bő volt rám
bőven befért mellém a magány
meg két barát. meg a fiú. s a nekik vett sör az útra.
megfizetném aki eljátssza, hogy szeret,
de most csak statisztákra futja

In memoriam

a fiaitól kapta meg a világot
egy tévé dobozába zárva,
abban látta, hogy a sivatagban
szomjan halt egy asszony
magzatvízzel a hasában
ekkor gondolt először a benne lévő tengerre,
hogy szemem keresztül milyen rég nem szivárgott már fájdalom,
és ki sem mozdult otthonról már három éve,

most is úgy keveri alumíniumkanállal a forró levest,
mint hogyha evezne
ekkor indult el. hogy a tenger közepén
egy mindenki által elhagyott,
üres földre
vigye magában az életet
de a felmosott padló vizére hullva
teste már csak lakatlan sziget.

még mindig

nyílik az ajtó,
és otthonod oltalma az esőben hamar kidurran,
mint vízben a buborék
a hálósobádban használt papucs vár és használt ölelés
bent pedig mint vásznára a hamisító a van gogh-képeket
úgy lopja a tükör az arcképedet
és ha van is rajta mosoly, az sem igazi
csak rég átvonult érzelmek hátrahagyott lábnyomai

Apa

egy apát szeretnék, akinek mindent elhiszek,
legelőször is azt, hogy van,
még akkor is, ha nincs velem
és semmit se mond.
aki olyan, mint az isten,
nem kell hazudnia ahhoz, hogy becsapjon
attól kezdve nem halmozódnának bűneim
mert könnyen találnék olyat, aki bármi alól feloldozna.
minden férfi apámnak lenne a papja,
és képes lennék arra is, hogy észrevegyem,
hogy anyám arcán, ha sír
a legmélyebb ránc,
mint egy szenteltvíz-tartó olyan,
és tudnám, hogy efőlé kell templomot építenem
amiben mint szentek ereklyéjét, ami utánuk maradt
becsülhetném végre legalább egy kicsit magamat

Ami maradt

A. M.-nek és A.-nak hálával és tisztelettel

megfogadtam amit A. tanácsolt.
Párizs vonatsínek karjain
ölelt magához

egy kapualjban várt rám Dedo
kissé tétova
kinyitható szárnyaival a bejárat
mint egy oltárkép, pont olyan

felette egy kerek ablakba
glóriát lyukasztott a szél
Párizsban éjszaka az összes házat
levetkőzi magáról a fény

és elvegyülhettünk volna
egymásban, mint a gyöngyök
helyette táncmozdulatokra
fűztük fel a testünk

közben elpanaszoltam neki,
hogy ő volt az egyetlen, aki megértette
hogy hiába sírok azért akinek
vízhatlan a lelke

valamivel később aztán végre
A. is megérkezett

ő tudja, hogy csak az ismerheti,
mi a legszorosabb emberi kapcsolat
akinek gyereke
vagy akinek bűne van

ő megérti, hogy
én gyerek lennék,

s a szülők a szerelmeim,
mert ő tudja, hogy a világon a
legnagyobb hatalom melyik

hogy mint a kisgyerek aki játék közben
király akar lenni vagy hős lovag
úgy hanceg még az Isten is azzal, hogy ő apa

akik nem szerették, azok szerint A. volt a
porba írt szövegnyi hiány

persze valójában
a porba írt szövegnyi tisztaság

de láthatjuk mit okoz
hogy a mondat végi pont hiába jel
sokszor még így sem szoroz
A. nem akart kivonásjelként dőlni el
és arra emlékezve hogy volt ő már a
helyes megoldás is több helyütt
végül a vonatsínek
egyenlőségjelére feküdt –

aztán ittunk.
Dedo később festegetett.
a fényben szélfúttá hajunk mint valami ecset
szénfekete árnyékot kevert

közben láttuk, a buszon A. van egy gyereknél
mélyen megérinti ha olvassa
folyton sír annyira meghatódik
és azért hordozza mindig magánál,
mert beteg a szeme
és nincsen pénze még műkönnyre se

– A., gondoltad volna, hogy lesz olyan idő,
amikor nem várhatjuk, hogy valaki eltemessen,
és meghalni sem lesz miért
amikor az ember már öngyilkosságot is
véggépp csak másoknak remél?

– persze, mert te gyáva vagy.
– az más kérdés, de így igaz.

ekkor még annyit kérdeztem tőlük,
hogymégis mit tehetnék ezután.
de ők azóta sem válaszolnak,
éppen mintha tudnám

*

– hogy bárhova is igyekszem,
csak a reménnyel
vigyázzak –

itt mellényen a díszszob
már minden bejárat.

végződés

talán már indulna hozzám, de meg kell várnia,
míg az óramutató sorompója feljebb emelkedik
aztán mint gyermek a túlszínezett papírsárkányt
lélegzetében szerelmes szavakat ereget
de sohasem tenne a testembe gyereket
mint ahogy a vagyonát sem hagyná nyilvános helyen
aztán ha eltűnök, nem sír, s ha akar, sem követ.
lépteim nem hagynak
még a sárban sem sebet

elveszt, nem ereszt

ha megmenthetek ebből az egészből valami értékeset,
én a túlsó partra
a fogaim közé szorított csendet viszem
mert nem te vagy kegyetlen
ütéseiddel csak kopogtat rajtam a fájdalom,
én vagyok az, aki beengedem

persze közben jónak tűnök, pedig mint piszok a szőnyeg alatt
nyelvem alatt rejtegetett csúnya szavak
nem is takarítok,
mert mint a legértékesebb őskövület a múzeumban
a mosatlan edényekben még kanalad nyoma ott van
nálad viszont semmi sem az enyém
vendégpapucs jár és használt ölelés
még a pofon sem saját, amit adsz, mert jól tudom
simogatás volt az ami a másik nőn gellert kapott

Üzenet

a háborúnak vége lett.
a párnacsaták áldozatai már régen alszanak.
próbálok elhinni, hogy nem én ismétlem magamat,
hanem csak az idő dadog,
és hogy még nincs is délután,
csak a reggel túlkoros
mert van, hogy az ébredés, mint egy rémálom, olyan
például amit meglátok a széken,
egy skalp, anyámtól öröklött kalap,
meg hogy nem ölel már senki úgy
mint tekintetemet az ablakkeret
amin keresztül látom, hogy ő üzent
mert leesett a hó –
de ami fent az égben érthető
az lejutva már csak kréta por.